

Himmelens universum hade iakttagit hela Kristi liv, med intensivt intresse, varje steg från krubban till den nuvarande, fruktansvärda scenen. Och vilken scen var detta, för tio tusen gånger tio tusen änglar, för keruber och serafim, att se. De såg Guds Son, deras älskade befälhavare, i hans övermänskliga ångest, när det verkade som om han höll på att dö på slagfältet för att rädda en förlorad värld som höll på att gå under. Hela himlen hade lyssnat till Kristi bön. Hans själs ångest, som tre gånger hade tvingat fram ropet från hans från hans bleka och darrande läppar, "Min Fader, om det är möjligt, låt denna kalk gå ifrån mig. Men inte som jag vill utan som du vill." skakade hela himlen. De såg sin Herre omsluten av legioner ur Satans härar, hans mänskliga natur nedtyngd av en skälvande, mystisk fruktan. Vart han än ser finns en stor mörk fasa, bortom allt vad mänskliga sinnen kan fatta. Och det rådde tystnad i himlen, ingen harpa rördes. Om dödliga hade sett änglahärens häpnad när de i tyst förtvivlan iakttog hur Fadern tog bort sina strålar av ljus, kärlek och härlighet från sin älskade Son, skulle de bättre förstå hur avskyvärd synden är i hans åsyn.

I den yttersta krisen, när hjärta och själ brister under syndens börda, sänds Gabriel för att stärka det gudomliga offret, och styrka honom att beträda sin blodstänkta stig. Och medan ängeln stöttar hans svaga kropp tar Kristus den bittra bägaren och samtycker till att dricka dess innehåll. Inför Den Lidande stiger en förlorad världs klagorop, och orden kommer från de blodfläckade läpparna, "Dock, om människorna måste gå under om jag inte dricker denna bittra bägare, ske din vilja, inte min."

Profetian hade förkunnat att "Den mäktige", Den helige från berget Paran, skulle trampa vinpressen ensam" 63:3 "ingen i folket hjälpte" honom. Hans arm gav frälsning, han var redo för offret. Den fruktansvärda krisen var över. Den ångest som ingen utom Gud kunde uthärda, hade Kristus burit.

Kristi mänskliga natur var som vår, och han kände lidande starkare, för hans andliga natur var fri från alla syndens fläckar. Därför var hans längtan efter att lidandet skulle lyftas bort, starkare än vad mänskliga varelser kan uppleva. Hur intensiv var Kristi mänsklighets längtan att undgå en kränkt Guds missnöje, hur mycket hans själ längtade efter lättnad speglas i orden, "Min Fader, om denna kalk inte kan tas ifrån mig, utan jag måste dricka den, så ske din vilja."

Signs of the Times, 9 december 1897, av Ellen G White

I denna fruktansvärda kris, då allt stod på spel, då den hemlighetsfulla bägaren darrade i den lidandes hand, öppnade sig himmelen och ett ljus lyste igenom mitt i den kritiska stundens stormfyllda mörker. Den mäktiga ängel som står i Guds närhet och innehar den ställning som Satan föll ifrån, kom ned till Jesu sida. Denna ängel kom inte för att ta bägaren ur Kristi hand utan för att styrka honom att dricka den med försäkran om Faderns kärlek. Han kom för att ge kraft åt den gudomligt-mänskliga bedjaren. Han visade honom på de öppna himlarna och talade med honom om de människor som skulle bli frälsta som följd av hans lidande. Han försäkrade honom att hans Fader är större och mäktigare än Satan, att hans död skulle åstadkomma Satans fullständiga nederlag och att denna världs riken skulle överlämnas till den Högstes heliga. Han talade om för honom att "av den vedermöda hans själ har utstått" skulle han "se frukt och så bli mättad". (Jes 53:11) Han skulle få se en tallös skara ur mänskligheten räddad, räddad för evigt. Hans själsångest upphörde inte, men hans beklämning och modlöshet lämnade honom. Stormen hade inte på något sätt blivit mindre, men Han, mot vilken den riktades, hade styrkts att möta dess raseri. Han framträdde lugn och stilla. En himmelsk frid vilade över hans blodfläckade ansikte. Han hade uthärdat det som intet mänskligt väsen någonsin kunde uthärda. Han hade upplevt dödens lidande för varje enskild människa.

Vändpunkten, sid 692-693, av Ellen G White